

mende Afgang til at see Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Det er i dette Diemed, vi have stillet vort Ændringsforslag, men jeg maa fremdeles holde paa, at der Intet skeer, men, skal der skee Noget, at der da ikke skeer Mere, end vort Ændringsforslag gaar ud paa.

J. C. Larsen: Jeg maa for mit Bedkommende ganske forvare mig imod, at jeg skulde deeltage i, at der bliver begaaet Noget, som i mindste Maade kunde siges at være usømmeligt eller upassende, ved at henvise Sagen, om den endogsaa engang er paa en Maade afgjort ved Kongelig Resolution, til fornyet Undersøgelse af Regjeringen. Den Resolution, hvorom der handles, fulgte paa en anden Resolution, der havde tilsagt de Bedkommende en billig Erstatning for Afgiftens Ophør, og kan ikke betragtes som Andet end et Tilbud, med Hensyn til denne Erstatnings Afgjørelse, som Hans Majestæt har fundet passende at approbere at maatte bliv gjort de Bedkommende, men som da vistnok ikke kan være til Hinder for, at en anden Beslutning tages, naar det efter nærmere Undersøgelse og Overveelse muligen maatte findes, at man dog havde været for haard eller streng imod dem.

Jespersen: Derksom jeg troede, at der var noget Nyt i denne Sag at undersøge, saa skulde jeg ikke have det Mindste mod Undersøgelsen, men, uagtet de Bedkommende vistnok have gjort sig al mulig Umage for at fremlægge den saa fuldstændigt som muligt og saameget i deres Løb som muligt, have de ikke kunnet tilvejebringe det Allermindste, uden hvad der har foreligget Statsmagten, da den i 1847 afgjorde Sagen. Iøvrigt er det Udtryk i Majoritetens Betænkning, hvorimod jeg har det Meste at indvende, det, at der skulde finde en videre Forhandling Sted mellem Ministeriet og de Bedkommende. Det er det, jeg troer ikke er ganske passende, efterat Sagen engang af Statsmagten er afgjort, at Statsmagten saa igjen skal forhandle med de Bedkommende, skal accordere og prutte med dem, og søge at

faae dem til at staae Noget af; thi Andet kan der ikke ligge i dette Udtryk. Vil man henvise Sagen til Domstolene, saa har jeg just ikke den Frygt, at Statskassen vil tabe; jeg troer ikke, at der kommer Andet ud deraf end Processens Omkostninger.

Tscherning: Naar den ærede sidste Taler ikke har Noget imod, at Sagen blev behandlet igjen mellem Bedkommende og Regjeringen, hvis der kunde komme nye Oplysninger frem, saa er der ingen Fare ved at indrømme det; thi det var jo dog muligt, at de kunde komme frem. Spørgsmaalet er her stillet paa det almindelige formelle Standpunkt, det giver mig altid Idee om, at man vilde finde sig mindre vel tjent med at føre det over paa det reelle, men jeg skal beholde det paa det formelle Standpunkt. Enhver Resolution med Kongelig Underskrift er en Lov, men en Lov kan omgjøres ved Lov. Alt, hvad det her er om at gjøre, det er, at, om Ministeriet skulde komme til Erkendelse af, at den Priis, som er sat paa disse Varder, tidligere var for ringe, og at en ny maatte sættes, saa kan Ministeriet lige overfor den bestaaende Kongelige Resolution ikke afflutte Handelen, saa maa der komme en Lov frem, som hæver den tidligere og bekræfter den nye Afgjørelse. Ja jeg vil endogsaa gaae meget videre, saa at man ved at henvise Sagen til Domstolene maaskee kun bør betragte den Kongelige Resolution som suspenderet, saa at Domstolene ikke have at holde sig den efterrettelig, men at sæde deres Dom uanset, som om den ikke eksisterede, hvorimod det gjerne kan være, at, naar Dommen er falden, den Kongelige Resolution da staaer ved Magt, indtil Dommen finder sin Bekræftelse ved en Lov.

Rettelser.

Mr. 428, Sp. 6823, L. 20—19 f. n. „ved Porcellainsfabriken“ læs: i forskjellige Embedsstillinger.
Samme Steds L. 2 f. n. „den ringeste“ læs: ringe.